

Overskridelse, som her foreligger. Men Udvalgets Flertal kan ikke forestaa, hvorledes man med Hensyn til denne Udgiftspost kan komme til at gjøre Indstilling om, at den ikke kan passere. Bestyrelsen af en Beslutning om, at en Udgiftspost ikke kan passere, at man altsaa meddeler Ryttering for det øvrige Statsregnskab, men ikke for den enkelte Udgiftspost, maa være, at den staaer hen som uberigtigt, saaledes at vedkommende Minister, der bærer Ansvar, maa refundere Statskassen det udgivne Beløb, i fornødent Fald efter Søgemaal. Hvis nu derfor Forholdet maatte stille sig saaledes, at det anklagende Thing vedtager en Beslutning om, at der skal reises Rigsretssag mod vedkommende Minister i Anledning af Overskridelsen, vil det være ganske naturligt, om man ved Behandlingen af Statsregnskabet holder Spørgsmaalst aabent saa længe, ved at tage Forbehold om, at denne Udgiftspost ikke kan passere, men en saadan Beslutning foreligger jo ikke. Vi maa altsaa dømme efter, hvad man kan antage at være rimeligt. Jeg antager nok, man maa antage for rimeligt, at en saadan Beslutning ikke vil blive taget. Det har ikke været Udvalgets Flertal klart, hvorpaa en Beslutning om, at Udgiften ikke skulde kunne passere, skulde støttes. Vi maa huske paa, hvorledes Forholdene stille sig. Der er bleven sendt en Arkitekt op til Færøerne, som har undersøgt Bygningerne deroppe, Bladen og de øvrige Forhold. Han udarbejdede Overlag og Tegninger, sendte dem til Ministeriet og omarbejdede dem efter Ministeriets Forlangende. Derpaa gik man til Rigsdagen, og i Henhold til det Foreliggende optoges den fornødne Bevilling paa Finantsloven. Her er jo ikke Noget, hvorpaa man kan støtte en Anklage mod vedkommende Minister. Heller ikke kan der godt være Tale om at støtte en Anklage mod Ministeren paa de Overskridelser, som hidrøre fra, at Embedsmanden deroppe paa egen Haand uden Justitsministeriets Tilladelse og Vidende har foretaget Forandringer i Planen og derved forøget Udgiften. I saa Henseende er Forholdet jo det, at Forandringerne først kom til Ministeriets Kundskab, efter at de vare foretagne. Heller ikke kan der godt være Tale om at lægge Ministeren til Last, at han ikke, da han ved Amtmandens Indberetning af 15de Juli 1880 blev vidende om, at Pengene vare gaaede med, hovedsagelig til Anskaffelsen af Materiale, og at der vilde behøves flere Penge, standsede Arbeidet og forelagde Rigsdagen Sagen. Dette maatte da være sket i Efteraaret 1880, og Arbeidet være standset for hele Vinteren, hvorefter Følgen vilde være

bleven, at det anskaffede Materiale var bleven udjat for det barste Veirig, og at de Haandværkere, som vare sendte derop, enten maatte blive der oppe og gaa ledige for Statskassens Regning eller rejse ned for saa atter at sendes derop. Der er heller ikke her Noget, man kan bebrejde Ministeren. Men saa siger man — og her er nok det egentlige Punkt, man lægger Ministeren til Last — at han burde have henvendt sig til Rigsdagen og faaet Bevilling. Den Gang Amtmanden gjorde sin Indberetning i Sommeren 1880, om at Pengene vare gaaede med, indberettede han det Samme, at han ikke var i Stand til at sige, hvormeget der yderligere vilde behøves. Men saa veed jeg ikke, hvad Ministeren skulde have gjort. Det Gæste, han kunde gjøre, var at sige til Rigsdagen: jeg maa i høieste Grad beklage, at Pengene ikke slaa til, men at der vil gaa flere med: 8, 10, 12, 15 Tusind, maatte Mindre, maatte Mere. Lad mig faae en af disse Summer. Men det er givet, at Ministeren ikke vilde have faaet en saadan Bevilling, man vilde naturligvis, inden man bevilgede flere Penge, have forlangt meddelt de fornødne Detailler, for at man kunde bedømme, hvor store Udgifterne vilde blive. Men saa kunde der spørges, om Ministeren da ikke kunde have gaaet til Rigsdagen, da han havde nogen Underretning om, hvilke Summer der vare gaaede med ud over Bevillingen. Saaledes indberettede Amtmanden i Januar 1881, at der var brugt noget over 6,000 Kr. mere end bevilget. Burde Ministeren ikke da være gaaet til Rigsdagen og have forlangt en Efterbevilling? Men Forholdet vilde jo være blevet akkurat det samme som paa det tidligere Tidspunkt. Ministeren maatte da have sagt: der behøves flere Penge, hvormange veed jeg ikke. Selv om Ministeren havde indskrænket sig til at forlange en Efterbevilling optagen paa Tillægsbevillingsloven for 1881—82, svarende til, hvad han vidste, der alt var udgivet, vilde man ikke have undgaaet Vansteltigheden. Forholdet er jo det, at da Amtmanden havde gjort sin Indberetning i Marts Løb, vilde han i Slutningen af Finantsaaret have afholdt yderligere Udgifter; men disse vilde da ikke være komne med paa Bevillingen. Skulde der være gjort Noget i saa Henseende, maatte det været naar Udgifterne for det enkelte Aar kendtes. Men de kom først til Regeringens Kundskab i Sommerens Løb, altsaa for sent til, at de kunde staa paa Tillægsbevillingsloven. Jeg gjør netop opmærksom herpaa, fordi det ved første Tidsfald synes at ligge saa nær at sige: Regeringen kunde komme til Rigsdagen. Ja, det kunde Regeringen gjøre, naar vedkommende Embedsmand var